

ECONOMIE

PENTRU BACALAUREAT ȘI ADMITERE LA FACULTATE

GHID COMPLET

Ediția a II-a

EDITURA UNIVERSITARĂ
București

CUPRINS

Economia descifrată: Tot ce ai nevoie pentru Bacalaureat și Admitere.	5
422 de adevăruri economice.....	7
Formule de calcul	33
Indicatori și indici economici	43
Învățarea conceptelor economice prin intermediul diagramelor.....	47
Învățarea conceptelor economice prin intermediul graficelor.....	63
Model de rezolvare argumentativă a unor subiecte de Bacalaureat	84
Subiecte elaborate după modelul de Bacalaureat	99
Rezolvarea subiectelor propuse (bareme)	121
Teste elaborate după modelul admiterii la Drept, SNSPA, ASE	163
Glosar de Economie: Concepte cheie explicate pe înțelesul tuturor.....	239

422 DE ADEVĂRURI ECONOMICE

IMPORTANT!

Fiecare dintre următoarele 422 de adevăruri economice reprezintă un material informativ deosebit de util în rezolvarea cerințelor din proba de Bacalaureat – Subiectul I –, precum și în rezolvarea testelor-grilă din testul de admitere la facultate.

1. La baza utilizării raționale a resurselor se află caracterul limitat al resurselor (raritatea);
2. Obținerea gratuită a unui bun nu este condiționată de niciun sacrificiu, având un cost de oportunitate egal cu zero;
3. Oferta care nu corespunde structural cererii generează risipă;
4. Oferta supradimensionată în raport cu cererea generează risipă;
5. În industria mobilei, copacii transformați în bușteni reprezintă bunuri primare;
6. În industria mobilei, buștenii și cheresteaua obținută din ei reprezintă bunuri intermediare;
7. În industria mobilei, mobila reprezintă un bun final;
8. Restul condițiilor rămânând neschimbate, o activitate este eficientă dacă se obține un rezultat superior cu același efort;
9. Restul condițiilor rămânând neschimbate, o activitate este eficientă dacă se obține același rezultat cu un efort mai mic;
10. Restul condițiilor rămânând neschimbate, o activitate este eficientă dacă se obține un rezultat superior cu un efort mai mic;
11. În timp ce lemnul este o resursă primară și regenerabilă, produsele obținute prin prelucrarea acestuia sunt resurse derivate și neregenerabile;
12. În raportul nevoi-resurse, nevoile sunt superioare resurselor;
13. Costul de oportunitate măsoară câștigul prin sacrificiu (pierdere);
14. Indicatorul economic măsoară, la un moment dat (T_1 , T_2), dimensiunea fizică sau valorică a unui rezultat economic;
15. Indicele economic exprimă modificarea relativă a unui indicator (în intervalul $T_1 - T_2$);

16. În economia naturală accesul la bunurile economice se realizează preponderent prin autoconsum;
17. În economia de schimb accesul la bunurile economice se realizează preponderent prin vânzare-cumpărare;
18. Indicatorii economici măsoară rezultatele activității economice la nivel micro-, mezo-, macro- și monoeconomic;
19. Nevoile de consum se satisfac cu bunuri de consum (satisfactori);
20. Nevoile de producție se satisfac cu bunuri de producție (prodfactori);
21. Proprietatea este o relație între oameni, un contract social;
22. Subiecții proprietății sunt agenții economici, care sunt, după caz, indivizi / familie, sociogrupuri sau organizații;
23. Obiectul proprietății îl constituie bunurile ce aparțin vieții economico-sociale;
24. Proprietatea este sursa intereselor și a inițiativelor agenților economici;
25. Atributele proprietății sunt dreptul de posesiune, dreptul de utilizare, dreptul de dispoziție și dreptul de uzufruct;
26. Proprietarul – producător este agentul economic care exercită toate cele patru atribute ale proprietății;
27. Proprietarul – neproducător este agentul economic care înstrăinează integral dreptul de utilizare și parțial uzufructul, păstrând integral posesiunea și dispoziția;
28. Dreptul de posesiune reprezintă stăpânirea directă și nemijlocită a bunului respectiv;
29. Dreptul de folosință constă în unirea capacității de muncă a utilizatorului cu proprietățile materiale ale bunului aflat în utilizare;
30. Dreptul de dispoziție reprezintă puterea proprietarului de a înstrăina total sau parțial bunul ce-i aparține;
31. Dreptul de uzufruct reprezintă dreptul proprietarului de a-și extinde dreptul de posesiune asupra „rodului” bunului aflat în proprietate;
32. Din perspectiva dreptului de proprietate, dobânda, renta, chiria etc. sunt expresii ale dreptului de uzufruct;

33. Drepturile de proprietate se transferă de la un subiect al proprietății la altul prin operațiuni de vânzare-cumpărare, moștenire, închiriere etc.;
34. Proprietatea privată este superioară proprietății colective deoarece costurile și beneficiile revin fiecărui proprietar în parte;
35. După forma lor materială, bunurile (obiect al proprietății) se clasifică în bunuri materiale, servicii și informații;
36. După gradul de prelucrare, bunurile (obiect al proprietății) se clasifică în bunuri primare, intermediare și finale;
37. După modul de utilizare, bunurile (obiect al proprietății) se clasifică în bunuri de producție (prodfactori) și bunuri de consum (satisfactori);
38. După modul în care circulă în economie, bunurile (obiect al proprietății) se clasifică în bunuri marfare și nemarfare;
39. Bunul care face obiectul vânzării-cumpărării este marfar;
40. Bunul care face obiectul donației, moștenirii etc. este nemarfar;
41. Din totalul bunurilor care satisfac trebuințe, mărfurile dețin cea mai mare pondere;
42. Bunurile primare sunt neprelucrate, fiind desprinse direct din natură (ex. combustibilii fosili);
43. Bunurile intermediare se află în diferite stadii de prelucrare, fără a fi finalizate (ex. materiile prime);
44. Bunurile finale nu mai sunt supuse niciunei operațiuni de prelucrare, intrând direct în consumul productiv (ex. hala de producție) sau în cel neproductiv (ex. mobila de uz personal);
45. În funcție de situație, același bun (ex. pâinea) poate fi de consum (ex. acasă) sau de producție (ex. la restaurant);
46. Criteriul clasificării formelor de proprietate este titularul subiectului de proprietate;
47. Un bun public aparține fie domeniului public al statului, fie domeniului privat al statului;
48. Bunurile aparținând domeniului public nu pot fi înstrăinate și nici sechestrate;
49. Bunurile aparținând domeniului privat pot fi înstrăinate sau urmărite silit;

50. Consumatorul are pe piață calitatea de cumpărător;
51. Bunurile de consum sunt destinate consumului personal;
52. Utilitatea în sens general este aceeași pentru bunuri omogene;
53. Utilitatea în sens general a unui bun este conferită acestuia de proprietățile intrinseci ale bunului (ex. apa este utilă prin proprietățile sale chimice);
54. Utilitatea în sens economic a unui bun este conferită acestuia de relația care se stabilește între proprietățile bunului și nevoile consumatorului;
55. Aprecierea utilității (economice) a unui bun este eminemamente subiectivă;
56. Utilitatea economică este influențată, între altele, și de nivelul de cultură al consumatorilor;
57. Utilitate economică au doar bunurile pe care un anumit consumator le consideră utile: același bun poate fi util (economic) unei persoane și dăunător alteia;
58. Utilitatea economică a unui bun este diferită de la o persoană la alta;
59. Utilitatea economică a unui bun este diferită pentru aceeași persoană în momente diferite ale consumării acelui bun;
60. Sunt omogene bunurile care au aceeași structură și pot fi divizate în doze perfect egale;
61. La prima doză consumată, utilitatea totală este egală cu utilitatea marginală;
62. Conform legii utilității marginale descrescătoare (legea lui Gossen), utilitatea marginală a unui bun descrește pe măsura creșterii consumului din acel bun
63. Utilitatea individuală reprezintă satisfacția dată de fiecare unitate (doză) consumată dintr-un bun;
64. Utilitatea totală este satisfacția obținută de pe urma consumării mai multor sau tuturor unităților dintr-un bun;
65. Utilitatea marginală este satisfacția suplimentară obținută prin suplimentarea cu o unitate a cantității consumate dintr-un bun economic omogen;
66. Dacă numărul de unități dintr-un bun crește, atunci intensitatea nevoii individului pentru acel bun scade;
67. Între utilitatea unui bun și mărimea / intensitatea nevoii consumatorului pentru acel bun există un raport pozitiv (direct);

68. Fiecare nouă unitate adăugată consumului reduce nivelul utilității, comparativ cu al dozei precedente;
69. În condiții normale, fiecare nouă unitate adăugată consumului sporește nivelul utilității totale;
70. Consumatorul păstrează starea de echilibru în consum atunci când, având loc o creștere a prețului unui bun, acesta va achiziționa mai puțin din acel bun, dar mai mult din bunul substituent;
71. Consumatorul rațional caută să obțină o satisfacție maximă numai în condițiile restrictive de preț și de venit;
72. Utilitatea totală este suma utilităților marginale;
73. Dacă utilitatea marginală este pozitivă, atunci utilitatea totală crește;
74. Dacă utilitatea marginală este nulă, atunci utilitatea totală este maximă;
75. Dacă utilitatea marginală este negativă, atunci utilitatea totală scade;
76. Consumul succesiv dintr-un bun determină creșterea utilității totale și scăderea utilității marginale;
77. Consumul unei unități adiționale având utilitate marginală pozitivă generează satisfacție;
78. Consumul unei unități adiționale având utilitate marginală nulă nu mai generează satisfacție;
79. Consumul unei unități adiționale având utilitate marginală negativă generează insatisfacție;
80. În punctul de saturație utilitatea marginală este zero, iar cea totală este maximă;
81. În condiții normale, utilitatea marginală este pozitivă și descrescătoare;
82. În condiții normale, utilitatea totală este crescătoare;
83. Legea lui Gossen este legea utilității marginale descrescând;
84. Utilitatea totală se reprezintă grafic printr-o curbă ascendentă;
85. Utilitatea individuală și marginală se reprezintă grafic printr-o curbă descendentă;
86. Echilibrul consumatorului se determină calculând utilitatea marginală pe fiecare unitate monetară cheltuită (raportul dintre utilitatea marginală și preț);
87. Consumatorul rațional va alege bunul al cărui raport dintre utilitatea marginală și preț este mai mare;

88. Consumând n bunuri, consumatorul va atinge echilibrul dacă raporturile dintre utilitățile marginale și preț ale celor n bunuri sunt egale;
89. Programul de achiziție și consum este reprezentat de cantitățile totale de bunuri din punctul de echilibru;
90. Funcția $U_{mgx} = 4 - Q_x$ denotă dependența negativă (inversă) a utilității marginale față de numărul de doze consumate din acel bun;
91. Dacă, prin consumul a 3 unități succesive dintr-un bun, utilitatea marginală înregistrează, în ordine, valorile de 2, 0, respectiv -3, înseamnă că prima doză îl satisface, a doua are un efect neutru, iar ultima îi produce insatisfacție;
92. Dacă raportul dintre prețurile bunurilor X și Y este egal cu $2/3$, optimul în consum se asigură numai dacă raportul dintre utilitățile marginale ale bunurilor X și Y este egal cu $2/3$;
93. Dacă în urma consumului unei unități dintr-un bun economic, utilitatea totală a înregistrat o creștere de la 20 la 24 unități de utilitate, înseamnă că utilitatea marginală a acelei unități a fost de 4 unități de utilitate;
94. Dacă la echilibru avem relația $U_{mgA} = U_{mgB}$, atunci prețurile bunurilor A și B sunt egale;
95. Întreprinderea este unitatea economică a cărei funcție esențială este producerea bunuri economice în vederea obținerii profitului;
96. Obiectivul principal al producătorului este maximizarea profitului;
97. Factorii de producție sunt acele resurse atrase și utilizate în producerea de bunuri materiale și servicii;
98. Factorii de producție reprezintă o componentă a resurselor;
99. Sunt factorii tradiționali (clasici) de producție: natura, munca și capitalul;
100. Informația, progresul tehnic, managementul, marketingul, abilitatea întreprinzătorului etc. reprezintă neofactori sau factori noi de producție;
101. Munca ca factor de producție reprezintă o activitate specific umană de producere a bunurilor necesare satisfacerii nevoilor;
102. Adaptabilitatea, divizibilitatea, complementaritatea și substituibilitatea factorilor de producție reprezintă premise fundamentale ale combinării lor;
103. Sfera mărfurilor este inclusă în sfera bunurilor economice, fiind inferioară cantitativ acesteia;
104. Pentru un agricultor, cerealele obținute în vederea asigurării consumului personal reprezintă bunuri nemarfare;

105. Componentele capitalului tehnic se deosebesc în funcție de numărul de cicluri de producție la care participă, de modul în care se consumă și sunt înlocuite;
106. Capitalul fix reprezintă un ansamblu de bunuri de producție cu existență de lungă durată, care participă la mai multe cicluri de producție, consumându-se treptat și înlocuindu-se după mai mulți ani de utilizare;
107. Elementele de capital fix nu se înlocuiesc la fiecare nou ciclu de producție, ci după mai mulți ani de funcționare;
108. Capitalul circulant se consumă integral într-un singur ciclu de producție;
109. Elementele de capital circulant se înlocuiesc la fiecare nou ciclu de producție;
110. Implicându-se direct în obținerea de bunuri (față de capitalul financiar, care se implică indirect), capitalul ca factor de producție este denumit și capital tehnic sau real;
111. Substituirea factorilor de producție se realizează în condițiile obținerii unor rezultate economice, situate cel puțin la nivelul celor de dinaintea substituirii;
112. Dintre toate componentele capitalului tehnic, uzura fizică și morală afectează numai bunurile de capital fix;
113. Uzura este fenomenul deprecierei (pierderii caracteristicilor) capitalului fix;
114. Uzura fizică a bunului de capitalul fix apare ca urmare a folosirii acestuia în procesul de producție sau în urma acțiunii distructive a factorilor naturali;
115. Uzura morală este generată de progresul tehnic și de modificarea condițiilor pieței;
116. Pentru menaje, pâinea este un bun de consum de folosință curentă;
117. Bunurile de consum (satisfactori) sunt bunuri destinate consumului personal (neproductiv, final);
118. Bunurile (factorii) de producție (prodfactorii) sunt destinate consumului productiv, în vederea obținerii altor bunuri;
119. Procesul de recuperare treptată a cheltuielilor cu achiziționarea capitalului fix se numește amortizare;
120. Amortizarea este expresia bănească (monetară) a uzurii (fizice și morale) a capitalului fix;

- 121.** Consumul de capital fix se include în costul de producție prin amortizare;
- 122.** Creșterea economică este extensivă atunci când producția crește numai prin sporirea volumului factorilor de producție utilizați;
- 123.** Creșterea economică este intensivă atunci când producția crește prin reducerea consumului de factori de producție (economisire) sau prin creșterea eficienței utilizării acestora;
- 124.** Dacă are loc o creștere a eficienței utilizării factorilor de producție sau o utilizare a acestora pe principii ecologice, atunci apare progresul factorilor de producție;
- 125.** Reprezintă forme de eficiență economică la nivel de producător: costul mediu și marginal, precum și randamentul (productivitatea) factorilor de producție;
- 126.** Productivitatea marginală parțială exprimă variația producției, ca urmare a sporirii cu o unitate a unui anumit factor de producție, ceilalți factori utilizați fiind considerați constanți;
- 127.** Productivitatea medie parțială se calculează ca raport între producția totală și cantitatea totală utilizată din factorul de producție respectiv;
- 128.** Folosind notațiile Q = volumul producției, iar L = cantitatea de muncă utilizată, productivitatea medie a muncii se calculează: Q / L .
- 129.** Productivitatea marginală a capitalului se determină împărțind variația absolută a producției la variația absolută a capitalului utilizat.
- 130.** Dacă efortul depus pe unitatea de efect este mai mic, atunci eficiența economică crește;
- 131.** Dinamica productivității muncii este relevantă prin intermediul indicelui productivității muncii;
- 132.** Graficul costurilor marginale și medii este trasat invers față de graficul productivității marginale și medii (creșterea unuia este însoțită de scăderea celuilalt);
- 133.** Dacă productivitatea muncii crește, atunci costurile medii vor scădea;
- 134.** Dacă productivitatea muncii crește, atunci se reduce timpul de muncă pe unitatea de produs;
- 135.** Productivitatea globală exprimă eficiența agregată (însușită) a tuturor factorilor de producție implicați în obținerea unui rezultat;
- 136.** Între formele productivității, locul central îl ocupă productivitatea muncii (medie și marginală).

137. Creșterea productivității factorilor de producție sporește veniturile firmei, precum și competitivitatea acesteia;
138. Creșterea eficienței economice este relevată de creșterea profitului, creșterea productivității factorilor de producție, scăderea costului marginal și a consumului de factori de producție pe unitatea de produs;
139. O dezvoltare economică de tip intensiv se realizează în condițiile în care are loc scăderea consumului factorilor de producție pe unitatea de produs, a consumurilor specifice și creșterea randamentului factorilor de producție;
140. Productivitatea muncii măsoară, în unități fizice sau valorice, producția medie pe un salariat sau oră/om;
141. În cazul în care modificarea procentuală a producției este egală cu modificarea procentuală a factorului muncă, atunci productivitatea medie a muncii va rămâne neschimbată;
142. În cazul în care modificarea procentuală a producției este dublă față de modificarea procentuală a factorului muncă, atunci productivitatea marginală a muncii este dublă față de productivitatea medie a muncii din perioada de referință;
143. Dacă productivitatea marginală a muncii este egală cu sporul absolut al producției, atunci factorul muncă a crescut cu o unitate;
144. Dacă productivitatea marginală este inferioară celei medii, atunci productivitatea medie se reduce față de nivelul anterior;
145. Dacă productivitatea marginală este egală cu productivitatea medie, atunci productivitatea medie este maximă și constantă;
146. Dacă productivitatea marginală este superioară celei medii, atunci productivitatea medie crește față de nivelul anterior;
147. Cheltuielile materiale de producție includ amortizarea și cheltuielile cu capitalul circulant;
148. Pe termen scurt, dacă volumul producției nu se modifică, costul fix mediu rămâne constant;
149. Cheltuielile cu salariile directe ale lucrătorilor implicați în procesul de producție sunt elemente de cost variabil;
150. Dacă costul marginal este mai mic decât costul total mediu, atunci scade costul unitar;
151. Pe termen scurt, când volumul producției scade, dar costul variabil scade mai încet (decât scade producția), atunci costul variabil mediu crește;

152. Creșterea mai rapidă a salariilor față de creșterea productivității muncii poate conduce la creșterea prețului bunului.
153. Consumul factorului de producție „capital fix” se poate exprima numai valoric;
154. Pe termen scurt, costurile fixe se reprezintă grafic ca o dreaptă paralelă cu axa producției;
155. Totalitatea cheltuielilor ocazionate de fabricarea și distribuția unui bun reprezintă costul de producție al bunului;
156. Costul marginal reprezintă sporul costurilor totale antrenate de creșterea producției cu o unitate;
157. Dacă producția este zero, costul variabil va fi zero;
158. Curba costului marginal intersectează curba costului total mediu, atunci când costul total mediu este minim;
159. Chiria pentru spațiul de producție este inclusă în costul fix al producției;
160. Costul de producție se exprimă numai valoric;
161. Costul de producție reflectă consumul în expresie bănească al factorilor de producție;
162. Nivelul (mărimea) costului variabil mediu este determinat de mărimea costului variabil și de mărimea producției;
163. Dinamica costului variabil mediu este determinată de dinamica costului variabil și de dinamica producției;
164. Dacă costul variabil și producția se modifică în aceeași măsură (ritm) și în același sens, atunci nivelul costului variabil mediu va fi constant;
165. Pe termen scurt, costul variabil mediu crește atunci când costurile variabile cresc într-o măsură mai mare decât crește producția;
166. Dacă volumul producției se modifică, mărimea costului variabil mediu poate să crească sau să scadă;
167. Nivelul (mărimea) costului fix mediu este determinat de mărimea costului fix și de mărimea producției;
168. Dinamica costului fix mediu este determinată, pe termen scurt, numai de dinamica producției;
169. Costul fix global rămâne neschimbat pe termen scurt;
170. Suma dintre cheltuielile materiale și cele salariale la care putem adăuga și alte categorii de cheltuieli (amenzi, penalizări plătite ș.a.) determină nivelul costul total;

171. Pe termen scurt, când producția unei firme crește, costul fix global rămâne constant, iar costul fix mediu (unitar) scade;
172. Folosind notațiile CF (cost fix) și CT (cost total), egalitatea $CF = CT$ arată că nivelul producției este zero;
173. O cale de reducere a costurilor de producție o reprezintă creșterea mai rapidă a productivității muncii față de salarii;
174. Cheltuielile cu iluminatul general și încălzirea firmei sunt componente ale costului fix;
175. Pe termen lung, una dintre sursele modificării costului fix o reprezintă modificarea salariilor personalului administrativ;
176. Relația $CT < CF$ este imposibilă din punct de vedere economic;
177. Dacă costul variabil global ar rămâne neschimbat, dar cantitatea produsă ar crește, atunci costul variabil mediu se va reduce;
178. Pe termen scurt, întotdeauna $CT \geq CF$;
179. Costul total cuprinde suma costurilor fixe și variabile;
180. Fiind date relațiile $CVM_1 - CVM_0 = 10$ u.m., iar $CFM_0 - CFM_1 = 9$ u.m., rezultă că $CTM_1 > CTM_0$;
181. Cheltuielile cu salariile personalului administrativ sunt elemente de cost fix;
182. Prin reducerea stocurilor și a cheltuielilor de stocare se va reduce nivelul costului de producție;
183. Mărirea costului variabil este mereu inferioară mărimii costului total;
184. Nivelul relativ al costului marginal față de al celui mediu influențează dinamica costului mediu (variabil și total);
185. Consumul specific (tehnologic) este un consum mediu exprimat în unități de măsură fizice;
186. Consumul mediu al factorilor de producție generează costul variabil mediu, costul fix mediu și costul total mediu;
187. Consumul factorului muncă se poate exprima atât valoric, cât și fizic.
188. Consumul factorului pământ se poate exprima exclusiv valoric;
189. Consumul factorului capital circulant se poate exprima atât valoric, cât și fizic.
190. Pe termen scurt și în absența altor informații, creșterea volumului producției determină scăderea costului fix mediu, creșterea costului total și a costului variabil, dar păstrarea unui nivel constant al costului fix global;

191. Producătorii sunt interesați să realizeze producția cu costuri cât mai mici, fără să afecteze calitatea bunurilor;
192. Profitul producătorului apare în situația în care avem un surplus de venit peste costul total, adică dacă venitul total este mai mare decât costul total.
193. În funcție de baza la care raportăm ponderea profitului, există trei categorii de rate ale profitului: rata profitului în raport cu capitalul utilizat, rata profitului în raport cu costurile totale și rata profitului în raport cu costul;
194. La nivel de produs (pe bucată) profitul (mediu/unitar) se calculează ca diferență între prețul mediu de vânzare și costul total mediu;
195. Spre deosebire de rata profitului, care se exprimă procentual, masa profitului se exprimă sub formă bănească (în unități valorice);
196. Masa profitului este mărimea în expresie absolută a profitului;
197. Profitul constituie motivația întreprinzătorului de acceptare a riscului;
198. Una dintre funcțiile profitului o constituie asigurare parțială sau totală a autofinanțării firmei;
199. Între funcțiile profitului se numără și stimularea inițiativei agenților economici;
200. Două componente ale profitului sunt profit obișnuit (normal) și profitul suplimentar (supraprofit);
201. Profitul normal reprezintă nivelul minim de profit pe care întreprinzătorul îl consideră suficient pentru continuarea activității în domeniul ales;
202. Supraprofitul sau profitul de monopol este profitul obținut peste cel normal;
203. Dacă venitul total al firmei este egal cu costul total, atunci firma se află la nivel de prag al rentabilității (înregistrează profit zero);
204. O rată a profitului de 20% la cost înseamnă, în termeni neprocentuali, că mărimea profitului reprezintă a 5-a parte din mărimea costului de producție;
205. Interesul principal al producătorului este să obțină profit maxim;
206. Profitul net se determină fie ca diferență între profitului brut și cuantumul impozitelor și a altor taxe pe profit achitate statului, fie ca produs între profitul brut și cota de impozitare a profitului;
207. Rata profitului la cost, numită și rata rentabilității, se determină ca raport procentual dintre masa profitului și costurile (cheltuielile) totale;

- 208.** Dacă viteza de rotație a capitalului crește, atunci masa profitului anual crește;
- 209.** Dacă producția agentului economic rămâne neschimbată, atunci profitul firmei poate să crească dacă prețul produsului crește, iar cererea este inelastică;
- 210.** Rata profitului calculată la cifra de afaceri este mai mică decât rata profitului calculată la costurile totale;
- 211.** Dacă un întreprinzător investește într-o afacere, în urma căreia obține o rată a profitului la capitalul investit de 20%, iar rata dobânzii la depozite (pentru același interval de timp) a fost de 15%, înseamnă că investiția a fost mai profitabilă decât plasamentul economiilor în sistemul bancar;
- 212.** Profitul întreprinzătorului este dependent de riscul asumat în afacere;
- 213.** Profitul reprezintă o formă de venit care revine întreprinzătorului pentru riscul asumat;
- 214.** Profitul nemeritat, mai este denumit și profit nelegitim;
- 215.** Pentru posesorul capitalului mărirea profitului însoțit se află în relație inversă (negativă) cu mărirea rentei și a salariului.
- 216.** Profitul este asemănător dobânzii prin faptul că ambele reprezintă forme de venit în economia de piață;
- 217.** O rată a profitului de 20% la cifra de afaceri înseamnă că raportul procentual dintre masa profitului și mărirea cifrei de afaceri este egal cu 20%;
- 218.** Raportul dintre cifra de afaceri și costurile totale ale unui producător este 6/5. Rata profitului la cost va fi de 20%;
- 219.** În condițiile unei rate a impozitului pe profit de 10%, un profit brut de 100 u.m. va genera un profit net egal cu 90 u.m.
- 220.** Dacă raportul dintre profitul unitar și profitul global este 1/10, atunci volumul producției va fi egal cu 10;
- 221.** Într-un interval de timp, dacă venitul marginal este egal cu costul marginal, atunci la creșterea cu o unitate a producției, nivelul profitului global nu se modifică;
- 222.** Un producător înregistrează profit zero în situația în care produce la nivelul pragului de rentabilitate;
- 223.** Pentru un producător, rata profitului calculată la cifra de afaceri este 20%. Rezultă că rata profitului calculată la cost va fi 25%;

224. Unui producător îi scade nivelul costului total mediu și al prețului de vânzare cu 4 u.m. În aceste condiții profitul unitar nu se modifică;
225. Dacă unui producător îi scade nivelul costului total mediu și al prețului de vânzare cu 4 %. În aceste condiții profitul unitar se va reduce cu 4%;
226. Unui producător îi crește nivelul costului total mediu cu 4%, iar al prețului de vânzare cu 5%. În aceste condiții profitul unitar va crește cu o valoare cuprinsă în intervalul (4% - 5%) din valoarea inițială;
227. Unui producător îi crește nivelul costului total mediu și al profitului unitar cu 4 u.m. În aceste condiții prețul unitar va crește cu 8 u.m.;
228. Rata profitului mediu calculată în raport cu prețul bunului este mereu egală cu rata profitului total calculată la cifra de afaceri;
229. Costurile totale ale unei firme reprezintă $\frac{2}{4}$ din mărimea profitului. Rezultă că rata profitului calculată la încasări este $\frac{2}{3}$;
230. Un întreprinzător investește în active reale care îi aduc un profit total corespunzător unei rate a profitului de 15%. Dacă rata dobânzii la depozite a fost 25%, atunci afacerea a fost mai puțin profitabilă decât depozitul;
231. Dacă profitul raportat încasări se modifică de la $Pr_0 = 0,4V_0$ la $Pr_1 = 0,6V_0$, atunci rata profitului calculată la cost crește de 2,25 ori;
232. Rata profitului la capitalul utilizat și rata profitului la costuri evidențiază, din perspective diferite, mărimea relativă a profitului;
233. Dacă celelalte condiții nu se modifică, masa profitului crește dacă prețul produsului crește;
234. Dacă masa profitului crește cu valoarea absolută cu care scade costul, atunci cifra de afaceri nu se va modifica;
235. Profitul anual și durata de rotație a capitalului sunt în relație negativă (inversă);
236. Într-o economie liberă, urmărirea de către agenții a propriilor interese generează raporturi concurențiale;
237. Manifestarea concurenței este expresia gradului de dezvoltare a pieței și de liberalizare economică;
238. Concurența este posibilă atunci când există libertate de acțiune a agenților economici iar prețurile se formează liber;
239. Un nivel ridicat al concurenței dintre producători va conduce la o mai bună satisfacere a cererii;